

Diumenge XIX (A) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 14,22-33): Quan la gent hagué menjat, Jesús va fer pujar els deixebles a la barca i els manà que passessin al davant d'Ell cap a l'altra riba, mentre Ell acomiadava la gent. Després d'acomiar-los va pujar tot sol a la muntanya a pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat un bon tros de terra, i les ones la sacsejaven, perquè el vent era contrari.

A la matinada, Jesús va anar cap a ells caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren caminant sobre l'aigua, es van esglaiar i es digueren: «És un fantasma!». I es posaren a cridar de por. Però de seguida Jesús els digué: «Coratge! Sóc jo. No tingueu por!». Pere li contestà: «Senyor, si sou vós, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua». Jesús li digué: «Vine». Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà cap a Jesús. Però en veure que el vent era fort, es va acovardir. Llavors començà a enfonsar-se i cridà: «Senyor, salveu-me!». A l'instant, Jesús estengué la mà i va agafar-lo tot dient-li: «Home de poca fe! Per què has dubtat?». Llavors pujaren a la barca, i el vent va parar. Els qui eren a la barca es prosternaren davant d'Ell i exclamaren: «Realment sou Fill de Déu».

«Començà a enfonsar-se i cridà: 'Senyor, salveu-me!'»

Mn. Joaquim MESEGUER García
(Rubí, Barcelona, Espanya)

Avui, l'experiència de Pere reflecteix situacions per les quals passem també nosaltres més d'una vegada. ¿Qui no ha sentit alguna vegada que tot se li feia aigües i no ha experimentat la temptació de caure en el desànim o la desesperació? En aquestes circumstàncies, cal revifar la fe i dir amb el salmista: «Senyor, feu-nos

veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació» (Sl 84,8).

Per a la mentalitat antiga, el mar era el lloc on habitaven les forces del mal, el regne de la mort, amenaçador per a l'home. En “caminar sobre l'aigua” (cf. Mt 14,25), Jesús ens indica que amb la seva mort i resurrecció triomfa sobre el poder del mal i de la mort, que ens amenaça i que vol destrossar-nos. La nostra existència, no és també com una fràgil embarcació, sacsejada per les ones, que travessa el mar de la vida i que espera arribar a una meta que tingui sentit?

Pere creia que tenia una fe clara i una força prou consistent, però «començà a enfonsar-se» (Mt 14,30); Pere havia assegurat a Jesús que estava disposat a seguir-lo fins a morir, però la seva feblesa el va acovardir i va negar el Mestre en els fets de la Passió. Per què Pere s'enfonsa tot just quan es posa a caminar sobre l'aigua? Perquè, en lloc de mirar el rostre de Jesucrist, va mirar el mar i a partir d'aquest moment va perdre la força i la confiança en el Senyor i les cames li van fer figa. Però, «Jesús estengué la mà i va agafar-lo» (Mt 14,31) i el salvà.

Després de la resurrecció, el Senyor no deixa que el seu apòstol s'enfonsi en el remordiment i la desesperació, i li retorna la confiança amb el seu perdó generós. En el combat de la vida, a qui miro jo? Quan noto que el pes dels meus pecats i errors m'arrossega i m'enfonsa, deixo que el bon Jesús m'allargui la mà i em salvi?